

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Στά 1863 ο 'Αλέξανδρος Δουμάς είχε επισκεφθεί την Κωνσταντινούπολη. Μιά μέρα λοιπόν, πού βρισκότανε σ' ένα γαλλικό βιβλιοποιείο της Πόλης, μπήκε μιιά Γαλλίδα μοδίστα, πού διατηρούσε εκεί κοντά κατάστημα νεοτερισμών, κι' εξήγησε τή συνέχεια των «Τριών Σωματοφύλακων», τὸ «Μετὰ εἰκόσιν ἔτη». 'Ο Δουμάς τὴν πλησίασε καὶ τὴν ερώτησε :

—Σὰς ἀρέσουν, δεσποινίς, οἱ «Τρεῖς Σωματοφύλακες» ;
—Φοβερά ! Πολλὲς φορὲς ξενύχτησα, διαβάζοντάς τους, καὶ τόσῳ ἤλω τὴ συνέχεια.

—Ἐτσι ἔπιασαν ζουβέντα; μιλώντας γιὰ τὸν...συνγγραφέα τῶν «Τριῶν Σωματοφύλακων», κι' ὁ Δουμάς, χωρὶς φρεσκά νὰ φανερώσῃ στὴ νέα ποιὸς ἦταν, τῆς διηγῆθηκε ἕνα σοφὸ ἀνέκδοτο γιὰ τὸν...ἐαυτὸ του.

—Μὰ τὸν γνωρίζετε, λοιπόν, κύριε, τὸν 'Αλέξανδρο Δουμά ; Ρώτησε μ' ἐκπλήξι ἡ μοδίστα.

—'Αν τὸν γνωρίζω, λέει ; Εἶνε ὁ καλύτερός μου φίλος...

—Μπα ! εἶπε μὲ θαυμασμὸ ἡ νέα.

—Βέβαια ! Γιατί, δεσποινίς, κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἔχει φίλο καλύτερο ἀπὸ τὸν...ἐαυτὸ του...

—Ὡστε, λοιπόν, εἶπτε....

—'Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς, οὐλόκληρος στὴ διάθεσί σας...

'Η συνομιλία ἐσυνεχίσθη κι' ὁ Δουμάς ἐφάνηκε τόσο διαχτυκός, ὥστε στὸ τέλος ἡ μοδίστα τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς δώσῃ ἕνα αὐτόγραφο του.

—Μπράβο ! ἐφώναξε κοίταξενίμως ὁ Δουμάς, καὶ παίρνοντας τὸ «Μετὰ εἰκόσιν ἔτη» ἀπὸ τὰ χέρια τῆς, ἔγραψε πίσω ἀπ' τὸ ἐξώφυλλο τὴν ἑξῆς προσεγγί :

«Κύριε Παντοδύναμε, Δημοουργέ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, Πεντεπτότα, πού μετ' ὁ σπορχνὸ μᾶτι Σου παρακολουθεῖς καὶ τὸ πῶς ταπεινὸ πλάσμα Σου στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου, στέλλει μιάν ἀτίθω τῆς μιᾶς Σου σ' αὐτὸ τὸ φτωχὸ κορίτσι, πού Σοῦ ἠγάπησε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας ἐντυχίας σ' αὐτὴ τῆ γῆ καὶ θὰ δοξάζῃ τὸνομα Σου εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. 'Αμήν.»

'Η μοδίστα πήρε τὸ βιβλίον μετ' ὁ αὐτόγραφο γεμάτῃ σιγῆνισσι, εὐχαριστήσῃ θερμὰ τὸ Δουμά κι' ἔφυγε.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ σὺζετα ἀκόμα σήμερα σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ βιβλιοθήκη στὸ Παρίσι.

ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΛΕΞΕΙΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Τρεῖς νεριές σονηγωνίζοντο ποιά θὰ πῆ τὸ μεγαλύτερο ψέμμα.

—Ἐμῶν δεκαοχτὸ ἐτῶν, εἶπε ἡ πρώτη.

—Ἐγὼ ποτὲ μου δὲν εἶδα τὸ πρόσωπό μου στὸν καθρέφτη, ἀπάντησε ἡ δευτέρα.

—Ἐγὼ σὰς παστεύω καὶ τίς δύο, εἶπε ἡ τρίτη, καὶ κέρδισε τὸ στοίχημα, λέγοντας τὸ μεγαλύτερο ψέμμα.

***

'Ἐνας μετρητὴς παραπονιόταν σ' ἕναν πρακτικὸν γινατρὸ ὅτι ἐπαφέρει ἀπὸ τὸ γόνάτο του.

—Ἐχει μέσα νερό τὸ γόνάτο σου, τοῦ λέει ὁ γινατρὸς.

—Μπα ! καὶ ποῦ τὸ βρήκε ; Ἐγὼ δὲν βάζω στάλα νερό στὸ στόμα μου ...

οἶμα ἀπάνω στὸ πιστόλι κι' ὁ πῶς γρήγορος θὰ σκότωνε τὸν ἄλλο !..

»Μὲ τὰ νεύρα τενοτωμένα, περιμένανε ἀκίνητοι, μὲ μιὰ ἀπεριόρατῃ ἀγωνία. Μοῦ φάνηκε τότε ὅτι ἐκείνες τίς λίγες στιγμὲς θὰ τραλλαινοῦν. 'Ο Στίλλμαν σήκωσε τὰ μάτια καὶ με ζύτταξε με περιφρόνησι. Κι' ἄξαφνα ἀράζει φωτιά τὸ σιρότο !

»Τὰ χέρια μας ἔπρεσαν μαζί ἀπάνω στὸ πιστόλι. Τὰ δάχτυλά μου ἐσφιξαν τὴν κάννη του, ἐνῶ ὁ Στίλλμαν κρατοῦσε τὴ λαβὴ του... 'Απὸ ἐκείνη τῆ στιγμῆ ἦσαν χαμένος !..

»Καὶ τότε ἀρχίσαμε νὰ παλεύοιμε σῶμα πρὸς σῶμα. Τὸ τραπέζι ἀναποδογύρισε καὶ σὲ λίγο βρέθηκα ἀνάσκελα. 'Ο κολοσσὸς μοῦ εἶχε πάρει τὸ πιστόλι. Τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο καὶ θὰ μοῦ τῖναζε τὰ μυαλά στὸν ἀέρα, ὅταν ἄξαφνα ἀκούστηκε μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ κι' ἀμέσως κατόπιν μιὰ πιστολιά...

»'Ο Στίλλμαν σοφιάστηκε ἀπάνω μου νερόζος... Σαστισμένος, σήκωσε τὸ κεφάλι κι' εἶδα τὴ Λένα ἄσπρη σάν τὸ σάβανο, νὰ κρατᾷ ἀκόμῃ στὸ χέρι τῆς ἕνα πιστόλι...»

'Ο ἀστρινόμος Ντουαρέλ συλλογίστηκε μιὰ στιγμῆ κι' ἔπειτα ρώτησε σιγανά :

—Τί θὰ κάνετε τώρα ;

—Θὰ φύγοιμε !.. Ἐχομε ἔτοιμα τὰ διαβατήριά μας.

Σμεπτικὸς ὁ ἀστρινόμοκος, ζύτταξε τὸν Φρανσουά Λεφρόν κι' ἔπειτα τὴ Λένα... Ὑστερα σηκώθηκε ἀργά, ἔβραξε μιὰ τελευταία ματιά στὸ πτώμα, καί, δίχως νὰ πῆ τίποτα, βγήκε ἀπὸ τὸ τραγικὸ δωμάτιο...

'Ἐνοιασε ὅτι δὲν εἶχε κανένα βάρος στὴ συνείδησί του.

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΑ

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΗΣ ΒΑΡΚΟΥΛΑΣ

'Αγεράκι τὰ φτερά σου λίγο κόψε...	Νὰ γελοῦν ἡ φαντασίε ἐμᾶς μο- (νάχα)
Φόβον ἔχω τὸ γιὰλὸ μὴν ἀνασάνη.	Νὰ ποῦ ἀράζει σὲ νησάκια δια- (μαντένια)
Τί ἔδω πὰ στὸ φεγγαρόλουστο λι- (μᾶν)	Σὲ οὐρανοὺς φωτοχήμενους λά- (μνει — τάχα)
Μιὰ βαρκούλα ἀποκοιμήθην ἀπό- (ψε)	Μὴν ξυτηνίση ἀπ' τὸ τᾶξεϊδι ἔχω (τὴν ἔνια...)
Λαγαρή καὶ φωτερὴ ἡ θεωρία τῆς (πέφτει)	Κόσμε, ἀλάργεγε ἀπὸ δῶ, λεφού- (σι, πέρνα)
Στῶν νεῶν τὸν ὀλοκάθαρο καθρέ- (φτη)	Μὴν ταράξῃς τὸ ὑπνοφάντασμα, (διαβάτη)
Καὶ θαρρεῖς πὸς εἶδεν ὄνειρον ἡ (καϊμένη)	Στῶν νεράιδων τὴ σπηλιά κοιμή- (σου, μπάτη)
'Απὸ ἀνέμους κι' ἀπὸ κῆμα ἀποστα- (μένη)	Πίνε ἀκόμα ἐσὺ, βαρζάρη, στὴν (ταβέρνα !)

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΗ

Γυρεύοντας νὰ κρύψῃ τὸ πουγγί τῆς νὰ μὴ τὸ βροῦν, φιλάργυρ' ἡ γρηά, σβύνει τὸ λύχνον. Μόνον ὁ φεγγίτης σάν ἀντιφεγγισμ' ἀπὸ μακρὰ ῥίχνει μιὰ ἀχτίδα στὸ κρυφὸ σουτάρι.—
Μὴν εἶν' ἀπ' τὸ φεγγάρι ;

Δὲν εἶν' ἀχτίδα ποῦρχετ' ἀπ' τὰ ὕψη, εἶνε τὸ μάτι αὐτὸ τοῦ Σατανά. Κιττάζοντας νὰ δη ποῦ θὰ τὸ κρύψῃ μέσ' ἀπὸ τὸ φεγγίτη τῆς περῶν, γιὰ νὰ τὸ πῆ στὸν κλέφτη νὰ τὸ πάρῃ.—
Δὲν εἶν' ἀπ' τὸ φεγγάρι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

'Ἐνα τραγοῦδι τὸ πρῶτ'
Κ' ἄλλοι μου σάν ἀργίση !
Τρεῖς ἡ καρδιά μου νὰ ραῖσι,
Κ' εἶνε κοιμένη μου ἡ πνοή.
Κ' ἐσέ, βασιλεμένη μου ζωή,
Χάρὰ σου τέτοια δύση !
Χίλων πουλιῶν ὀχλαίω
Καὶ ζελαϊδίστρα ἀκόμα βροῦση.
Τραγοῦδι νὰ σέ πῶ ἡ μεθύσι ; —Ἐρὸ κλαδί ποῦ τᾶχει ἀγγίσει.
'Ὡ, δοξασμένοι νᾶνε μοι οἱ θεοί ! Μιὰν αἴφα καὶ τὸ κᾶνει καὶ θροεῖ.
ΜΙΑΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΙΩΝΙΑ ΑΝΟΙΞΙ

'Όταν πετᾶζει ἡ 'Ανοιξί κι' ἡ φύσι χειμωνιάζει καὶ τὸ γαλάζιον οὐρανὸν ἡ συννεφιά σκεπάζει, κι' ὁ πάγος κάθε λούλουδο καὶ χόρτο σαβανώνει, πρωτομαγιά στὴν ἡμ σου, γρηά μου, ξαναγιώνει. Εἶσαι αἰώνια 'Ανοιξί ποῦ ἀνθεῖ καὶ λουλουδίσει, σὲ βλέπω καὶ μιὰ ἀνεξάρηστη χαρὰ μὲ πλημμυρίζει, πρὸς τὸ γλυκὸ μᾶτζα σου πετοῦν οἱ λογισμοὶ μου κι' ἀνοίγουνε Παράδεισο τὸ φῶς τους στὴν ψυχὴ μου. Κι,τιοῦνε ζωὴ καὶ θάνατο, φωτιά καὶ πάγο κλεισθόνε, καὶ ποτε με πεθαίνουνε καὶ ποτε μ' ἀναζῶννε.

ΑΡ. ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

'Αγάτη μου, τί μοῦ ζητᾷς λουλούδια ;
Δὲν ἔξαμα γιὰ σὲ τόσα τραγοῦδια,
ἀνθη ποῦ μέσα στὶς καρδιὲς ἀνθίζουν
καὶ πάντοτε ἀμάραντα μυρίζουν ;
'Αν ἤξερες τί ὄνειρα κι' ἐλπίδες,
τί ἀνοιξιάντικες ἄροσις ρανίδες,

τί ῥοδά τῆς ἀγάπης καὶ τί χρίνα ἐπλάσαν ἀπὸ τραγοῦδια μου ἐκείνη !

Μ' ἂν μερικὰ μικρὸ μαρμαρὶ κάσζον καὶ εἶνε μὲ ἀγκάθια στολισμένα, τὰ φύλλα τους ἂν εἶνε ματωμένα, Ἄπ' τὴν πληγὴ ποῦ μῶτζεις καταφέρει, δὲν φταίω γ'ὸ, μὰ τ' ἄπονο σου χέρι. Πίκρες τὰ πότισε, φαρμάκι βγάζον.

ΑΡ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

